

Další příběh o svém pití poslala paní Líba. Je to příběh plný emocí a zvláštních událostí, které se staly jedné ženě, která chodí mezi námi, je abstinentka a dokonce zřídila v jednom městě pobočku sdružení Anonymní alkoholici (AA).

Skleničkový příběh.

Jmenuji se Líba, **jsem alkoholička**. Narodila jsem se v lednu 1951, doma, na Moravě. Můj tatínek, novopečený **otec prvního dítěte honem spěchal** zapít moje narození do hospody.

Pořádně rozpařený řekl jednomu začínajícímu jezdeckovi: „Jen počkej, v březnu přijdou Američani a uvidíte to tóčo!“.

Američani v březnu nepřišli, ale můj otec byl trestaný protože: „Hrubě narušil budování socialistické vesnice“, a já vlastně díky přemíry alkoholu v prvním dnu svého života dostudovala. Tatínka tohle mrzelo celý život, mě trochu taky.

Protože jsem vyrůstala na Moravě, alkoholu bylo dost, všude. Popíjelo se pořád. **Tatínek byl alkoholik, pil hodně**

po těžkém úrazu a pil až do smrti. Já jsem popíjela v mládí dost, éra mániček, big-beatu, hipís, ale bez problémů kocovin.

Nevěděla jsem, že můj manžel je alkoholik

(byl léčený už v 8. třídě). Pil! Když jsem otěhotněla, vyhodili mě jeho rodiče z bytu, nechtěli, aby jim tam řval harant.

Odstěhovali jsme se z Prahy, **domů se vracel manžel vypitý, vymilovaný.** Když byly dceři 2 roky, oznámila jsem jeho rodičům, že se chci dát rozvést. Jeho otec, vlivný soudruh, plno kontaktů do nejvyšších míst, mi řekl: „Za to, že jejich syna nechci, tak že se mi pomstí“. Počítali prý i s tím, že je já dochovám k smrti. Jeho výhrůžkám jsem se smála.

Pila jsem málo, o dceru jsem se starala. U rozvodu jsem se lekla, svědci z Prahy vypovídali o mém flámování v Praze (nesmysl), sociálka svědčila proti mně, jak vyspávám a muž peče, vaří (naprostý nesmysl). Dcery jsem se nechtěla vzdát, rozváděla jsem se několik let, to už jsem žila s přítelem a měla druhou dceru Lenku.

Nešťastnou náhodou jsme vyhořeli, přítel byl ohořelý v nemocnici, starší dceru jsem u soudu prohrála, protože jsem neměla domov, nic. S mladší dcerou jsem bydlela na ubytovně, nemohla jsem spát, známý **lékař mi nechtěl dát prášky na spaní,**

prý, ať si dám před spaním frňana!

panáka brzy byla flaška

, život šel dál. Budování nového domova, ztráta milované dcery, její pláč z návštěv, přítel už v

kriminále (dostal 7 let za vyhoření), výchova jeho syna, malé Lenky, těžká práce v kravíně (jediná možnost vydělat peníze nutné k životu).

Peklo!

Znovu jsem se vdala, byl to omyl. Rozvod. Nevlastní syn po skončení docházky do školy odešel k tátovi. Žila jsem s dalším mužem, nic moc štěstí, ale šlo to. **Měl také problémy s alkoholem**, vydělával daleko míň než já, spotřebu měl ale velkou.

Donutila jsem ho na ambulantní léčbu antabusem. Vesele ho přepíjel.

Taky jsem s ním zašla do restaurace, ale měla jsem pravidlo, že doma musí být na jídlo, inkaso, a pak třeba i na pivo. Přítel nechtěl, tak hrdě odešel! Za tři dny byl zpátky,

pítí hodně omezil

. S úsměvem vzpomínám, že když jsme se hádali a Karel nejvíc zuřil, řval na mě: „Ty, ty jsi tak hrozná, hnusná, vždyť ty

jsi horší než antabus

“!

Po letech na Karlovo přání jsme se vzali, starší dcera se vrátila ke mně, obě dcery už byly vdané, my jsme koupili starý domek, že ho opravíme a budeme si žít. Manžel hned onemocněl se srdcem. Pak dostal rakovinu.

Před 10 lety začala kalamita nabírat v mém životě na síle. V březnu se mladší dceři narodil krásný chlapeček. Poslední noc v porodnici vdechl meningokoka a měl podle lékařů zemřít.

Hned mu amputovali prstíčky na ručičce a

v inkubátoru se rval se smrtí

. Nepřeji nikomu tu bolest, pološílenou dceru, umírající vnouček. Jednou v noci jsem šla od telefonu, jestli malej ještě žije a najednou jsem se začala nahlas modlit a prosit Boha, ať si vezme mě a malého zachrání. Léta jsem si na Boha nevzpomněla, ale najednou jsem věděla, že malý přežije! V červnu

manželovi rakovina zasáhla celé tělo

, řekli mi, že je konec. Už se s ní trápil rok a půl.

Starší dcera byla už rozvedená, vzala si alkoholika

, ale žila s hodným, dobrým člověkem. Ten se bohužel v září

zabil v autě

! Dcera bez práce, a tak jsem se

snažila všechny podporovat psychicky, finančně

. Musela jsem!

Před Vánoci chtěl manžel z nemocnice domů, umřít.

Vzala jsem ho domů, skoro měsíc jsem nespala, nejedla, běhala kolem něho. Naštěstí

v lednu zemřel

, už, už jsem padala já!

Ten rok jsem vůbec nepila, ale skoro nic si nepamatuji, jak jsem žila. Po smrti manžela se mi doma rozbilo během 2 měsíců snad všechno, elektřina v celém domě, pračka, lednička, TV, bojler a já opět jela v práci nonstop a platila a pracovala.

Stal se mi pracovní úraz, zůstala jsem doma a najednou prázdko, samota. A začala jsem

chodit mezi lidi. U nás v mém bydlišti jediné

do hospody

. Manžel tu měl hodně přátel, já jsem nenormálně upovídaná, veselá, zajímám se o hodně věcí, taky mě asi lidi litovali, protože jsem byla už tenkrát dost hubená, ztrhaná, a tak za mě r

ádi platili chlast

. Našla jsem si přítele v domnění, že je ideál, sen.

Pili jsme vesele a hodně

. Později jsem se dozvěděla, že je ženatý. Dojížděl za mnou občas. Nevěru neuznávám, dost mi to ublížilo, neměla jsem sílu se s ním rozejít a

začala se zavírat sama doma

! Dneska vidím tu šílenou situaci! Jak

utíkám ráno do obchodu, 3 flašky vodky, 2x cigára, kousek salámu pro psa

. Moje nákupy! Psovi venku hodit salám, honem domů, zamknout, ať mě nikdo neruší, otevřít všechny tři flašky, protože později bych je už otevřít neuměla,

prožít chvilku štěstí při prvních locích a pak nic

.

Nepamatuji si, co bylo. **Občas jsem se vzbudila u stolu, někdy na zemi, ale i v posteli.** V noci jsem ještě

občas vyrazila do hospody

. Nechápu, že jsem přežívala. Děti jednou vlezly oknem,

odtáhly mě do nemocnice. Měla jsem 4,5 promile alkoholu

v krvi, skončila jsem na psychiatrii. Při hrozném střízlivění, abstínku, mi najednou bylo, jako kdybych dostala ránu do hlavy, a řekla jsem si, že jsem hrozná zrůda, sobec, co myslí jen na sebe, a

viděla jsem před sebou děti a vnuky. Vyměnila jsem je za chlast, ten mě úplně zotročil a vládl mi. Rozhodla jsem se pro léčení!

Před touhle velkou mojí alkoholickou aférou jsem ještě byla v Praze na operaci mozku. Operace se nezdařila a lékaři mě varovali. Smrt kolem mne chodila, nesměla jsem tisíc věcí, každou vteřinu jsem mohla spadnout mrtvá! **Léčebna v Červeném Dvoře mě teda dostala. Původně jsem si myslela, že jedu na měsíc jako do Lázní (to mě tak popsali lékaři v nemocnici).**

Já, mezi feťáky, bezdomovci, babka 53 let, vesničanka. Tak to mi lezly oči z důlků. Byla jsem přesvědčená, že jestliže tam vydržím ty

3,5 měsíce

, sice možná nebudu pít, ale bude ze mě magor, totální pako!

Vydržela jsem ... a poslední den v léčebně jsem si poprvé řekla: „**Jsi dobrá**“. **Poprvé v životě jsem se sama pochválila.**

Ale vůbec jsem nevěděla co dál! Náhodou jsem zaslechla o [AA \(anonymních alkoholících\)](#) něco málo. Založila jsem pobočku v Českých Budějovicích. Fungujeme a já úplně s čistým svědomím tvrdím, že AA mi zachránili život. Díky nim

abstinuji už 3,5 roku

. V léčebně jsem si trošku udělala pořádek v hlavě, co chci a nechci dál v životě dělat, uvědomila jsem si svou nemoc,

alkoholismus

V roce 2009 jsem zažívala zázraky, štěstí i jinak, než, že abstinuji. V březnu a dubnu jsem byla se svým aneurysmem opět v Praze na Homolce, a! Uzdravená! Lékaři se diví a já už nemám papír na hlavu! Taky jsem řešila opravy domku, jsem v invalidním důchodu, musela jsem se rozhodnout, co dál. Jediná možnost. Prodat milovaný domov, opustit nejdražší, nejhezčí zahrádku, odejít do pečovatelského domu. Přesvědčovala jsem sama sebe, že je to O.K., ale **z**

ačaly se mi zdát hrozný sny plné alkoholu, mrtvol, hrůz
. Seděla jsem v noci u stolu, vydešená, ubrečená, nešťastná. Už, už jsem chtěla všechno vzdát,

odejít do hospody a začít pít až k smrti

! Ustála jsem to! A zázrak! Znovu! Našla jsem člověka s velkým Č. Můj dům koupí, opraví a nechá mě doma. Lidičky, je to fakt zázrak! Sny zmizely!

A moc si nevyčítám, že jsem pila, alkohol mi chutnal

a mockrát jsem v životě zažila situace, že jsem nemohla usnout, a ono, když člověk nespí 3 – 5 nocí, musí pracovat, málem umře taky.

Když jsem se napila, zapoměla jsem na trápení a usnula

. Svoje už jsem ale v životě vypila, mám splněno do smrti.

Vím, že kdybych jednou šáhla po alkoholu, už bych nepřestala pít.

Bála bych se vystřízlivět, abych si nemusela uvědomit tu blbost, že jsem zahodila tohle štěstí, co teď mám, pryč. Hnusila bych se sama sobě. Bolí mě u srdce kvůli vnoučkovi, ono nezůstalo u amputovaných prstíků, neroste mu nožička a má epilepsii. Ale obojí se spraví, vím to! A těším se, až bude zdravěj kluk! To musím vidět, zažít!! Díky mým problémům **můj nejstarší vnuk Zdenda ve svých 10-ti letech ví o alkoholizmu víc, než já věděla ve svých 53 letech**
. Zrovna dneska tady byl a vzpomínali jsme, když jsem byla v léčebně, jak mu bylo smutno. Pro mě bylo moc těžký mu – tenkrát sedmiletému –

říct pravdu, proč se léčím

. Chtěla jsem se vyhnout tomu, aby mu cizí, takzvaní hodní lidé neřekli, že

babička je ožralka

, radši jsem mu to řekla sama! Byli jsme tenkrát spolu na výstavě květin, stovky lidí, a Zdenda najednou začal křičet

„Babi, babi, tady prodávají nealkoholické pivo, ty jsi alkoholička, ale to si můžeš koupit“

! Vteřinu davy cizích lidí zkameněly, svět se přestal točit, já jsem se rozesmála a řekla

„Kašlu na pivo, dáme si kolu, vid“

. A Zdenda vedle mne poskakoval, brebentil, lidi nechápali, ale nám bylo dobře.

Ještě bych měla napsat o mé velké lásce. Tenkrát jsem přijela z psychiatrie, on, božský, přijel, vytáhl 2 litry vína, že si dáme. Smál se, když jsem mu řekla, že **končím s pitím**. Pak zuřil, nadával, musela jsem mu pohrozit policií, odešel! Trpěla jsem, čekala 2 měsíce na nástup do léčebny, on sem jezdil, prosil, vyhrožoval, psal, ustála jsem to! Obtěžoval mě 2 roky, vyklubal se z něho psychopat, měla jsem z něho strach, děti se o mě bály. Policie řekla, že zasáhne, až mi něco udělá. Občas se objeví, vyhrožuje pořád, jenže

dneska už jsem silná, nebojím se!

Zažila jsem daleko víc hrůz, smutku, bolestí, zvykla jsem si, mluvím sprostě a směju se. **Brečí**

m jen když jsem sama. Žiju, nepiju, proto vidím, cítím ten svět jak voní, jak je barevný a krásný.

Lidi kolem sebe hrozně dráždím, vytáčím svým smíchem a radostí ze života. **Je mi jich všech líto, nežijí, přežívají.**

Mám toho ještě moc na jazyku, na srdci, ale už to je asi únavný. Tak končím tím, co vždycky říkám na přednáškách AA v léčebně!

„Miláčci, jsem stará, nemocná, živořím, bez peněz, sama, bez partnera a jmenuji se Skleničková, čímž mám ten chlast i v občance, přesto abstinuji.

Takže, když to dokážu já, musí to dokázat každý, i vy! A od srdce Vám to přeji!

Vaše Líba Skleničková, alkoholička